Р Е Ш Е Н И Е
№ 3029

гр. София, 08.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 8 състав,** в публично заседание на 08.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **13795** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Образувано е по повод искова молба с вх. № 29319 от 07. 12. 2012 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от И. Н. В., ЕГН [ЕГН], жив.ущ в [населено място], [улица], вх. 1, ет.3, ап. 9, със съдебен адрес [населено място], [улица] чрез пълномощника адв. Н К. от САК срещу Министерството на вътрешните работи. Искът е предявен на основание чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, вр. чл. 203 и сл. от АПК. С исковата молба в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване са предявени няколко иска срещу Министерството на вътрешните работи. Претендира се обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 890 лв. заедно с мораторната лихва, считано от 27.03.2009 г. до предявяване на иска в размер на 477 лв. и законната лихва до окончателното изплащане на обезщетението, произтичащо от отменените като незаконосъобразни заповед № К - 604/27.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи, обезщетение за неимуществени вреди в размер на 12 000 лв., причинени от заповед № К 604/27.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи заедно със законната лихва за забава, считано от 25.03.2009 г., както и законната лихва до окончателното изплащане на сумата.

В хода на съдебното ппроизводство ищецът И. В. – редовно призован се явява лично и с процесуалния му представител. Двамата поддържат исковата претенция, но не изразява доводи по същество на спора.

Ответникът – Министерството на вътрешните работи в подаден в срок отговор по исковата молба оспорва предявения иск като недопустим и неоснователен. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.
Прокуратурата дава заключения за неоснователност на предявените искове.
Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установени следните обстоятелства по делото:
Със заповед № К-604/27.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи на И. Н. В. – разузнавач V степен в сектор „Оперативна реализация" към дирекция „Противодействие на организираната и тежка престъпност" при Главна дирекция „Криминална полиция" – МВР, категория Г – III, на основание чл. 192а от ЗМВР, поради наличие на служебна необходимост, е преместен за срок от една година на длъжност полицейски инспектор V степен в група „Териториална полиция" на участък „С.", към Първо РУ на СДВР при МВР.
От събраните по делото доказателства се установява, че със заповед рег. № З – 6207 от 27.04.2009 г. на директора на СДВР ищецът е командирован в група „Териоториална полиция" на Полицейски участък „ Студентски град" при 07 РУП – СДВР, считано от 15.04.2009 г. за срок от 1 година. Същият, съгласно Акт за встъпване в длъжност от от 15.04.2009 г., съгласно заповед на министъра на вътрешните раоти, рег. № К – 802 от 15.04.2009 г., е преместен на длъжност „полицейски инспектор V степен" в група „Териториална полиция" на ПУ „М." при 07 РУ на СДВР, считано от 15.04.2009 г.. На тази дата ищецът е встъпил в длъжност за срок от 1 година.
И. В. е депозирал Заявление рег. $ 14022 от 30.06.2010 г. до директора на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност" – МВР, на основание чл. 191, ал.5 от ЗМВР, да бъде назначен на вакантната длъжност – разузнавач V степен в отдел „Б." – С. към Териториални структури при ГДБОП – МВР. Върху това заявление е поставена резолюция „Съгласен" на 30.06.2010 г. и подпис.
Със заповед рег. № 1422/09.07.2010 г., издадена от директора на ГДБОП – МВР, И. В. е назначен на длъжност разузнавач V степен в сектор 03 „Трансгранична организирана престъпност" към отдел „Борба с организираната престъпност" – С. град при ГДБОП – МВР, считано от датата на встъпване в длъжност. Ищецът е встъпил на новата длъжност на 14.07.2010 г., видно от приложения Акт за встъпване на длъжност. На същата датата И. В. е сдал длъжността „разузнавач V степен" в сектор „Оперативна реализация" към ДПОТП при ГДКП – МВР.
Законосъобразността на заповедта от 27.03.2009 г. е била оспорена по съдебен ред, като с решение № 73/27.04.2011 г., постановено по адм.д. № С-112/2009 г. на Върховния административен съд, Трето отделение, посочената заповед № К - 604/27.03.2009 г. е отменена като незаконосъобразна, като решението е било оставено в сила с решение № 141/27.10.2011 г., постановено по адм.д. № С-90/2011 г. на Върховния административен съд, Петчленен състав, Втора колегия. На отмяната на посочената незаконосъобразна заповед се основава и претенцията на ищеца за причинени му от отмяната й имуществени и неимуществени вреди.
В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените с исковата молба; депозираните с отговора на ответника под опис писмени документи, както и изисканите от съда.
По искане на ищеца са му допуснати двама свидетеля в режим на довеждане. Същият се е възползвам само частично и е призовал като свидетел С. В. К., за който от

ответника бяха представени писмени доказателства под опис, както и такива с молба, депозирани с молби в о.с.з. на 24.09.2013 г. и 08.04.2014 г. (под опис).
По искане на ищеца е допусната, изслушана и приета без оспорване ССЕ и допълнителна ССЕ. Вещото лице Д. П. на поставените въпроси е дала следните отговори – разликата между размера на възнаграждението за заеманата длъжност от ищеца преди издаването на отменената заповед рег. № 604 от 27.03.2009 г. и това за заеманата по-ниско платена длъжност след изпълнението й за срок от една година, е 320 лева и евентуално дължимата сума за СУОСП за м. 05 и м. 08.2009 г., която е в размер на 320,00 лева. Размерът на дължимата законна лихва до датата на завеждане на исковата молба: законна лихва върху 312,40 лева е в размер на 35,88 лева, а върху 632,40 лева е в размер на 72,64 лева. Според вещото лице общото начислено брутно възнаграждение на ищеца за м. 03.2009 г. е в размер на 1376,06 лева, в т.ч. доплащания за минал месец – 101,42 лв. и СУОСП – 160 лв. Като се приспаднат от общото брутно трудово възнаграждение сумите от 101,42 лв. – за минал месец и 160 лв. ДУОДП, се получава остатък в размер на 1114,64 лева, който представлява брутно възнаграждение за положен труд през м. 03.2009 г. Брутното трудово възнаграждение за м. 03.2009 г. от 1114q64 лива е формирано от основна заплата 848,00 лева и допълнителни възнаграждения с постоянен характер, както следва: 4 лева – агентурно – оперативни разходи; 152,64 лева – допълнително възнаграждение за прослужено време; 30 лева „храна” – необлагаеми доходи.
От отговора на допълнителна ССЕ се установява, че вещото лице е изчислило, че разликата между двете трудови възнаграждения е в размер на 213,45 лева и евентуално дължимата сума за СУОСП за м. 05 и м. 08.2009 г., която е в размер на 320,00 лева. Законната лихва върху 213,45 лева и в размер на 24,52 лева, алтернативно законната лихва върху 533,45 лева е в размер на 61,27 лева. Съдът дава вяра на допълнителното заключение, тъй като то е отговорило на поставени му задачи от страна на ищеца.
Допълнително от приетите по делото писмени доказателства, както и от установеното от вещото лице по делото, е установено, че ищецът за е бил в отпуск за временна неработоспособност за времето през м. 07, 08, 09.2009 г.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Видно от данните по делото решение № 141 по адм. дело № С - 90 по описа за 2011 г. по описа на ВАС, Петчленен състав, Втора колегия, е постановено на 27.10.2011 г., следователно това е началният момент за погасителната давност за предявяване на иска за по чл. 203 от АПК, по арг. на т. 4 на ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС и обуславя нейната допустимост.
На следващо място, за да е допустима исковата молба за присъждане на претендираното обезщетение по чл. 203 от ЗДСл следва да са изпълнени изискванията на чл. 204 от АПК, а именно, че са подсъдни на административния съд исковете за обезщетения, които се предявяват самостоятелно след отмяната на административния акт по съответния ред. Това условие безспорно е изпълнено, поради което искова молба е процесуално допустима.
Разгледана по същество е ЧАСТИЧНО НЕОСНОВАТЕЛНА.
Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят искове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Основателността на иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ предполага

установяването на кумулативното наличие на следните материални предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт или незаконно действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

Съгласно т.11, изр. 2 и 3 от ТР№3/2004 г. от 22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС обезщетението за неимуществени вреди се определя глобално по справедливост – чл. 52 от ЗЗД.

С определение от 15.01.2013 г. съдът е указал на ищеца, че на основание чл. 154, ал. 1 от ГПК носи доказателствена тежест за установяване на фактите и обстоятелствата, изложени в исковата му молба, от които черпи благоприятни последици, като следва да установи: незаконосъобразността на твърдените действия, бездействия и незаконосъобразни актове на МВР, причинените вреди (имуществени и неимуществени), връзката между причинените вреди и твърдените незаконосъобразни действия, бездействия и актове на ответника.

На първо място при излагането на мотивите по същество на спора, следва да се очертае приложимото материално право с оглед усложнения фактически състав по делото.

Във връзка с определянето на размера на дължимото възнаграждение и установения отпуск за временна неработоспособност, намират приложение нормата на чл. 41 от КСО. В нея е указано, че дневното парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване се изчислява в размер на 80 на сто, а за временна неработоспособност поради трудова злополука или професионална болест – в размер на 90 на сто от среднодневното брутно трудово възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху които са внесени или дължими осигурителни вноски, а за самоосигуряващите се лица – внесени осигурителни вноски за съответния риск за периода от шест календарни месеца, предхождащи месеца на настъпване на неработоспособността. Дневното парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване не може да надвишава среднодневното нетно възнаграждение за периода, от който е изчислено обезщетението.

Среднодневният доход за 6 – месечния период, от който се изчислява дневното парично обезщетение, се определя като сборът на брутните трудови възнаграждения се раздели на общия брой на работните дни за същия период.

Вещото лице в табличен вид в основното ССЕ е изчислило в алтернативни варианти дължимото и изплатено обезщетение по чл. 41 от КСО, като е посочило, че в шестмесечния период, от който се изчислява дължимото обезщетение за временна нетрудоспособност, само сумите на възнагражденията за м. 04 и м. 05 г. се различават на старата и новата длъжност, като разликата е 57,99 лева. Експертизата е установило, че на длъжност „Разузнавач V степен" – обезщетението за м. 06,07,08,09 и 10.2009 г. е 3 930,96 лева, а за длъжността „Полицейски инспектор V степен" е в размер на 3 897,52 лева. Следователно разликата между двете обезщетения е 33,44 лева. Също така е посочено, че съгласно Удостоверение на НОИ с изх. № 189 – 0/16.01.2014 г. е в размер на 3819,64 лева. Така полученото обезщетение е по-малко със 77,88 лева, отколкото е изчислено от експертизата за длъжността „Полицейски

инспектор V степен“ и по –малко със 11,32 лева, отколкото изчисленото от ССЕ за длъжността „Разузнавач V степен“.
Съгласно приетото допълнително ССЕ, вещото лице в табличен вид е направило съпоставка между брутното трудово възнаграждение на длъжност „Разузнавач V степен“ и „Полицейски инспектор V степен“. Резултатът от тази съпоставка показва, че на длъжността полицейски инспектор V степен, ищецът е получавал брутно трудово възнаграждение с 213,44 лева по- малко отколкото от длъжността „Разузнавач V.“.
По отношение въпроса за изплащането на допълнително възнаграждение на служителите в МВР за процесния период са били в сила три подзаконови акта – Наредба за условията и реда за оценяване на служебните постижения на служителите от МВР и за формиране на допълнително възнаграждение за постигнати резултати в служебната дейност № Із – 1551/28.09.2007 г. (обн., ДВ, бр. 80/05.10.2007 г.) - Наредба № Із – 1551/28.09.2007 г.; Наредба за условията и реда за формиране на допълнително възнаграждение за резултати в служебната дейност рег. № Із – 787/13.05.2009 г.(обн., ДВ, бр. 55/2009 г.) и методически указания – Наредба № Із – 787/13.05.2009 г. и Наредба № Із – 169/03.02.2010 г. за условията и реда за формиране на допълнително възнаграждение за резултати в служебната дейност (обн., ДВ, бр. 16/2010 г.) – Наредба № Із – 169/03.02.2010 г.
Съгласно чл. 33, ал.2 Наредба № Із – 1551/28.09.2007 г. (отм.) индивидуалното оценяване приключване и се документира до 30 число на първия месец от следващия отчетен период. В чл. 35 от тази наредба е предвидено, че оценка за изпълнение на целите за отчетния период е основа за изплащане на допълнително възнаграждение за постигнати резултати в служебната дейност. Това допълнително възнаграждение на основание чл. 49 от Наредба № Із – 1551/28.09.2007 г.(отм.) за съответното тримесечие не се изплаща: 1 . при наложено дисциплинарно наказание по чл. 226, ал.1, т. 3 – 6 от ЗМВР или по чл. 188, т.2 и т.3 от КТ – за тримесечието, през което е наложено наказанието; 2. При отсъствие от работа в продължение на повече от 30 работни дни в рамките на отчетното тримесечие, независимо от основанието. Тази отменена наредба е била приложима за първото тримесечие за 2009 г.
Наредба № Із – 787/13.05.2009 г.(отм.) е приложима за времето от нейното влизане в сила до отмяната й с последвания подзаконов нормативен акт. В чл. 31 от нея се регламентират ситуациите и компетентния ръководител, който оценява служителите в МВР, когато през отчетния период премине на работа в друга структура или структурно звено. В ал. 1 е посочено, че се оценява само от новия ръководител, когато е работил на новата длъжност не по- малко от 45 дни. Другата хипотеза, предвидена в ал. 2 , казва, че стария ръководител изготвя оценката, ако преминаването в новата структура е във втората половина на отчетния период. Въведено е изискването при оценяването на служителя новият ръководител да отчете оценката по ал. 2. В чл. 34 по аналогия от Наредба № Із – 1551/28.09.2007 г.(отм.) са предвидени случаите, когато допълнително възнаграждение не се изплаща. Запазена е първата изключваща предпоставка – наложено дисциплинарно наказание, направено е изменение в т. 2 , която гласи, че при отсъствие от работа в продължение на повече от половината работни дни в рамките на отчетния период, независимо от основанието и новата т. 3 поставена оценка „2” за индивидуален принос на служителя или за изпълнение на длъжностните задължения в случаите на чл. 20, ал.2. Тази наредба е отменена от Наредба № Із – 169/03.02.2010 г. В нея са запазени описаните по – горе изисквания.

Предвид посочената регламентация за периода, през който ищецът е бил в отпуск поради временна неработоспособност освен точка 1 на чл. 34 от Наредба № Із – 787/13.05.2009 г.(отм.) – наложеното дисциплинарно наказание, то същият не е подлежал на атестиране и на основание т. 2

По изложените и съображения към размера на исковата претенция не следва да се включва и да се определя като основателна в частта й, с която се претендира допълнително възнаграждение по показателя СУОСП. За времето от 01.01.2009 г. – 30.09.2009 г. ищецът е бил в болнични; през м. юни 2009 г., същото има отразени 18 дни болнични, както и през м. октомври 2009 г. – 5 дни болнични. За останалите месеци от м. 04 . 2009 г. до м. 03.2010 г. на И. В. не е изплащано допълнително възнаграждение по показателя СУОСП, тъй като по отношение на същия е било налице наложено дисциплинарно наказание по чл. 226, т. 4 от ЗМВР, наложено със заповед К – 1631 от 25.03.2009 г. на министъра на вътрешните работи, която е потвърдена при съдебното й обжалване, поради което на ищецът не е правено отчитане и контрол на изпълнението на целите и не му е поставяна оценка. При липсата на поставена оценка за всеки отчетен период за времето, през което И. В. е бил на длъжността „полицейски инспектор V“, както и определянето на размера на допълнителното възнаграждение, не може да се преодолее с предявяването на иск по реда на АПК, тъй като по този начин се заобикалят предписанията на приложимия подзаконов акт, а от друга страна води до изземване на функциите на съответния оценяващ ръководител от съда.

Предвид изложеното по отношение на предявения иска за имуществени вреди в размер на 1890 лв. – разлика в трудовото възнаграждение за една година, което е получавал на заеманата от него длъжност преди преместването му на друга длъжност в сравнение с възнаграждението, което е получавал на длъжността, на която е бил преместен. Предявеният иск в тази му част е частично основателен и доказан с оглед посоченото от вещото лице в приетото без оспорване допълнителна ССЕ. Налице е първата предпоставка за приложимостта на чл. 203, ал. 1 от АПК – налице е административен актов, издадени от министъра на вътрешните работи, който впоследствие с влезли сила решения на съда, е отменен като незаконосъобразен – с решение № 73/27.04.2011 г., постановено по адм.д. № С-112/2011 г. на Върховния административен съд, потвърдено с решение № 141 от 27.10.2011 г., постановено по адм. дело № С – 90/2011 г., заповед № К-604/27.03.2009 г. е отменена като незаконосъобразна.

Несъмнено е, че именно вследствие издаването на теза заповед ищецът е преместен от заеманата от него длъжност за срок от една година от длъжността „Разузнавач V степен“ в сектор „Оперативна реализация“ към дирекция „Противодействие на организираната и

тежката престъпност“ при ГД“ Криминална полиция“ – МВР, категория Г – III, на длъжност полицейски инспектор V степен в група „териториална полиция“ на участък „С.“ към 01 РУ на СДВР – МВР. Следователно, налице е и втория елемент за реализиране на отговорността на държавата за причинените на лицето вреди, а именно налице е причинна връзка между отменените административни актове, издадени от министъра на вътрешните работи и причинените имуществени вреди От събраните по делото доказателства се установява и наличието на третия елемент, необходим за реализиране на отговорността, а именно наличието на причинените вреди, като размера на същите се определя като разликата във възнаграждението, което е получавал ищеца преди издаването на отменената като незаконосъобразна заповед на министъра на вътрешните работи и възнаграждението, което същият е получавал след преместването си на другата длъжност. Издадената заповед, отменена впоследствие като незаконосъобразна по необходимост засяга служебното положение на ищеца, доколкото променя мястото и условията на изпълнение на задълженията му, както и тяхното естество. При тези условия не е възможно поначало да се приеме, че подобна мярка не е в състояние да увреди своя адресат. Предвид произтичащата от това решение промяна в условията на изпълнение и в естеството на задълженията, то засяга правното положение на ищеца и поради това представлява увреждащ акт. По отношение на размера на претендираното обезщетение. Както се посочи и по-горе в мотивите на настоящото решение претендирания период е за 1 година, като същият включва периода, през който лицето е било в отпуск поради временна неработоспособност и на базата на приетите и не оспорени от И. В. платежни нареждания, както и приетата по делото допълнителна ССЕ, то и разликата в размера на общото възнаграждение е изчислено правилно от вещото лице в посочения в заключението размер за всеки един от месеците, включени в посочения период. От събраните по делото доказателства не се установява намаляване на сумите за издирвателна дейност, сумите за борба с терора и сумите за храна. Общият размер на обезщетението за причинени имуществени вреди, който следва да бъде присъден на ищеца по отношение на първата част от имуществената претенция е в размер на 213,45лв. В този размер не е включена установената от вещото лице разлика в размер на 33,44 лева между дължимите обезщетения по чл. 541 от КСО, тъй като те се изплащат на база реално внесените осигурителни вноски за съответния осигурителен риск.
Следователно исковата претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от действието на заповед № К-604/27.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи да бъде уважена в посочения размер в допълнителното ССЕ от 213,45

лева, а за горницата до 1890,00 лева отхвърлен като недоказан по основание и разрем.
Неоснователна се явява исковата претенция в другата и част касаеща претърпени имуществени вреди в размер на 240 лева, представляващи допълнително възнаграждение по показателя „СУОСП“ по вече изложените по- горе мотиви.
По отношение на предявения иск за неимуществени вреди. В тази й част исковата е за причинени на ищеца вреди в размер на 12 000 лв., изразяващи се в това, че вследствие на издаването на заповедите на министъра на вътрешните работи е разгласена квалифицирана информация и е разкрита самоличността му. Настоящата съдебна инстанция с оглед на събраните по делото доказателства определя като неоснователен предявения иск за неимуществени вреди в размер на 12 000 лв., посочени като претърпени от ищеца в резултат на обстоятелството, че с издадените заповеди на министъра на вътрешните работи е била разгласена квалифицирана информация и е била разкрита самоличността на ищеца. Действително, разкриването на ищеца с посочване на неговото име и заемана от него длъжност чрез издаването на двете заповеди на министъра на вътрешните работи би имало за пряка последица значителното утежняване на посегателството над доброто име и професионалната репутация на ищеца, като оповестяването на неговото име позволява на широката общественост да посочи ищеца като едно от длъжностните лица, срещу които се води дисциплинарно производство, и да оставят впечатлението, че той е замесен в деянието, за което е наказан. Исковата претенция в тази й част остана недоказана в производството пред настоящата инстанция. Не бяха представени доказателства, от които да може да се направи дори евентуален извод, че в резултат на издадената незаконосъобразна заповед е била разкрита самоличността на ищеца. Като доказателства по спора в тази част на исковата претенция са представени само копия от периодичния печат, в които се коментират обстоятелства относно задържане на определени лица, посочват се служители от Министерството на вътрешните работи, които са участвали при задържането на тези лица. Действително в една от представените извадки от електронен информационен сайт, без на съответната страница (л.11 от делото) да има данни, че същата е разпечатана от сайта news.bg, посочения И. Н. е настоящият ищец – И. Н. В.. В тази информация се казва само, че въпросният антимафиот е бил във физически контакт с пострадалото лице. В случая ищецът трябва по принцип да докаже, че свързаната с него информация е публикувана в печата вследствие на изтичане на информация, вина за което носи администрацията. При всички положения, дори да се допусне, че е налице подобно изтичане, ищецът не установява причинно -

следствената връзка между това изтичане и изтъкната от него вреда.
По искане на И. В. в хода на съдебното производство бяха събрани свидетелски показания на св. К., който заяви, че няма дела и родство със страните и техните представители, но в последното съдебно заседание от страната на процесуалния представител на ответника бе представено определение от 30.05.2012 г.- по адм. дело № 4152 по описа за 2012 г. на АССГ, Първо отделение, 10 с-в, от което се установява, че С. В. К. има дело с ответник Министерство на вътрешните работи. Така представените писмени доказателства разколебават достоверността на свидетелските му показания. От показанията на св. К. не се установяват претърпени болки и страдания отстрана на В. от факта, че самоличността му е била разсекретена по медиите. Твърдените в исковата молба неимуществени вреди не бяха доказани нито с писмени, нито с гласни доказателства, независимо, че съдът с определението за насрочване разпредели доказателствената тежест между страните и даде съответните указания, поради което исковата претенция в тази й част е неоснователна като недоказана по основание и размер.
По отношение на предявената претенция за заплащане на лихви. Претенцията за лихва следва да бъде уважена за периода от окончателната отмяна на заповед № К -604/27.03.2009 г. на министъра на вътрешните работи до окончателното заплащане на сумата. Този ИАА е отменен с решение № 73/27.04.2011 г., постановено по адм.д. № С-112/2009 г. на Върховния административен съд, потвърдено с решение № 141 от 27.10.2011 г. по адм. дело № С – 90/2011 г. на ВАС, петчленен състав. По силата на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В процесния случай, за да възникне задължение за ответника да заплати обезщетение по реда на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е необходимо актът, от чието действие се претендират вредите да е отменен като незаконосъобразен. Тази предпоставка за приложимостта на посочения текст е възникнала на 27.10.2011 г. с отмяната на Заповед № К-604/27.03.2009 г. е отменена с решение № 1/05.01.2011 г., постановено по адм.д. № С-205/2010 г. на Върховния административен съд. В тази връзка следва да се посочи, че искането за присъждане на мораторна лихва за времето от 27.03.2009 г. до завеждане на исковата молба е неоснователно по вече изложените доводи, както и че същата се дължи винаги, когато е налице забавено плащане, а в случая не е налице такова. По тези съображения исковата молба в тази й част следва да бъде отхвърлена.
Предвид горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на И. Н. В., ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 213,45 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди вследствие на отменената като незаконосъобразна заповед № К 604/27.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи, както и законната лихва върху тази сума, считано от 27.10.2011 г. до окончателното изплащане на претендираните суми.

ОТХВЪРЛЯ иска на И. Н. В. срещу Министерството на вътрешните работи за обезщетение за имуществени вреди в размер на 1916,55 лв., представляващ разликата между предявената искова претенция общо в размер на 2130,00, включваща 1890,00 лева имуществени вреди – разлика в трудовото възнаграждение и 240 лв. евентуално допълнително възнаграждение, и уважената част от иска за имуществени вреди в размер на 213, 45 лв., като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ иска на И. Н. В. срещу Министерството на вътрешните работи за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 12 000 лв., причинени на ищеца вследствие на разгласяване на квалифицирана информация, с която е била разкрита самоличността му, като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ иска на И. Н. В. срещу Министерството на вътрешните работи за присъждане на мораторна лихва в размер на 477 лева върху обезщетението за имуществени вреди в размер на 1916,55 лв., за времето от 27.03.2009 г. до завеждане на исковата молба.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: